

Hamuř 1

– ADEM EFİLOĞLU · 13 Eylül 2023

Sûfiyem;
Bin kere vurulsam

Beyaz tebeřirlerle çizerler
Düřtüğüm yeri...
Aç artık gözlerini:
Yıkıldığım kelimelerden inşa ettim bütün şiirleri...

Sûfiyem;
Çenesi düşmüş haberlere kaçıyor gözlerim

Üzerinde önlüğü eskimiş bir işçi
Bazen masumiyetinin baharında kadın
Hiç hiçine ölüyor...
İřte o anda
Yeni fark ediyorum gözlerimin rengini
Kızıldan griye dönerken
Hayatın ilkbaharında
Üzerime kokusu siniyor
Gazete kupürlerinin...
Sonra
Utangaç yanaklarımda uyanıyor sabahlar...

Sûfiyem;
Gözlerimde böğürtlen yazı,
Parmaklarım sonbahar,
Dudaklarım geçmişinden içmiştir ayazı.
Saçlarımda infazsız fırtınalar.
Ama hep bildim kendimi
Yanaklarıma yakışmadı kırmızı
Tanıdım çatlamış aynalarda
Bu talihsiz avazı...
Sessizce
Öpüşmeyi bilmeyen şiirleri özgürlüğüme astım...

Sûfiyem;
Adımlarımı Âdem'den öğrendiğimi
Söylemedim hiç kimseye
Havva'ya koşarken düşe kalka
Kalbimizi çalan hırsızı sevdik
Gönlümüzün aşk yakarışlarında
Volkan olup aktı Havva...
O kadar çok sevdim ki
Üstüne bastığın yolları Kirleten kuşlara küstüm.

Sûfiyem;
Evrenin kayıp kelimelerinde
Sağır kulaklarıma şerh düşer sözcükler
Bilemezsin
Boynuna yakın bir coğrafyada
İsmine üşüşen kelimeler
Tutuksuz yargılar beni
Hep derim zordur diye
Sessizliği dinlemek
Sessizliği konuşmak,
Sessizliğe kavuşmak...
Görüyor musun
Yüreği تنها bakışlarımda, hayatı esir ediyor dudaklarım...

Sûfiyem;
Bilirsen ya ateş ya gül bahçesi olur
Göğsümün orta yeri...
Görebilene
Cehennem de oradadır
Cennet de orada
Cehennem oradadır
Cennet de orada...
Göremiyorsan sus artık
Uykularımı bari uyandırma...

Âdem Efiloğlu